

Desandre, Dunford & Jupiter —Cançons de passió

Palau Grans Veus

Dilluns, 2 de maig de 2022 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Lea Desandre, mezzosoprano

Thomas Dunford, llaüt i direcció artística

Jupiter:

Louise Ayrton, violí

Ruiqi Ren, violí

Jérôme van Waerbeke, viola

Myriam Rignol, viola de gamba

Douglas Balliett, contrabaix

Arnaud de Pasquale, clavicèmbal i orgue

I

John Dowland (1563-1626)

Come again

Semper Dowland semper dolens

Go crystal tears

Frog galliard

Now o now I needs must part

Lachrimae antique

Sorrow stay

Earl of Essex his galliard

Flow my tears

King of Denmark's galliard

Can she excuse my wrongs

II

Henry Purcell (1659-1695)

The fairy queen: “If love’s a sweet passion”

Strike the viol

An evening hymn

Xacona en Sol menor, Z. 730

The fairy queen: “O let me weep”

The fairy queen: “Now the night is chased away”

Dido & Aeneas: Obertura

Dido & Aeneas: “Ah! Belinda”

Dido & Aeneas: Dansa de les fúries

Dido & Aeneas: “Thanks to these lonesome vales”

Dido & Aeneas: Dansa de les bruixes

Dido & Aeneas: “When I am laid in earth”

Durada aproximada del concert:

Primera part, 44 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 47 minuts.

#clàssics #nousreferents

Poema

Saudade

El vent no fa soroll
però tu el sents
quan toca les coses.

Així, el poema.

Anna Gual

El tubercle (2016)

Comentari

Quatre segles no són res

Hi va haver un temps en què el temps transcorria tranquil·lament, tot just marcat per la cadència del sol sortint per l'orient al matí i ponent-se al vespre, per la lluna en constant creixement i decreixement i per les estrelles, que en la seva dansa eterna indicaven la proximitat d'una nova estació. Era un temps sense llum elèctric, sense xarxes socials, en què les bones notícies viatjaven a pas de tortuga i les dolentes, ràpides com el vol d'una oreneta –ens ho recorda, per exemple, el preciós relleu de la bústia de la Casa de l'Ardiaca, a tocar de la catedral de Barcelona.

Doncs bé, temps era temps, les llegendes, les narracions de gestes i la sublimació de les emocions eren el material pur amb què treballaven els músics, tot delectant un públic a qui no només calia distreure, sinó també instruir. A les illes Britàniques, entre els segles XVI i XVII, John Dowland i Henry Purcell van ser dos dels creadors amb més renom, i el seu art ens segueix fascinant encara avui. Estan considerats, al costat de Benjamin Britten, els millors compositors anglesos de cançons.

Les que va escriure Dowland són d'una bellesa hipnòtica. Com si fossin objectes atemporals tancats en una vitrina perfectament transparent, les seves melodies se'ns presenten amb una simplicitat al mateix temps profunda i emotiva. En el primer llibre que en va publicar (1597), encara està lligat al madrigalisme i a la composició polifònica per a veus. La gran novetat que introdueix és en el disseny de la publicació: va ser el primer a disposar en un sol foli tant la melodia cantada com un suggeriment d'acompanyament instrumental, de manera que els músics aplegats al voltant d'una taula o faristol poguessin llegir la música al mateix temps. A més, donava llibertat perquè l'acompanyament l'interpretés un grup tan ampli o tan reduït com el criteri –i les possibilitats econòmiques– dels intèrprets considerés oportú. Avui ens pot semblar un detall sense importància, però al seu moment va ser tota una innovació.

A partir del segon i el tercer reculls (1600 i 1603, respectivament), Dowland presenta una evolució molt similar a la que fa Monteverdi a Itàlia, cap a la cançó per a veu sola. És en aquest terreny on va aconseguir un enorme reconeixement al continent europeu. A les illes Britàniques, en canvi, no va assolir tanta repercussió. Gràcies a les edicions i reedicions de les seves obres, conservem una bona quantitat de les cançons que va escriure. Algunes, com *Come again* o *Flow my tears*, han viscut una segona joventut quatre segles més tard, en ser versionades per un músic com Sting, que va dedicar un disc sencer a revisar l'obra de Dowland. Els seus temes encaixen perfectament en qualsevol llista d'èxits dels nostres dies: amors, desamors, esperes, desesperació, i aquests estimats i estimades que se'ns mostren esquerps, ens traeixen o simplement ens ignoren. De tan senzilles, han aconseguit ser atemporals.

Al seu costat, les obres instrumentals també ens transporten a aquells temps subtils i sublims, sempre amb un aire de malenconia però deixant entreveure una altra de les marques de la casa: la capacitat d'unir influències de la polifonia renaixentista amb la nova manera d'escriure per a solistes i, al mateix temps, alquímia pura, inserir-hi melodies d'arrel popular i ritmes de dansa: avui escoltarem, per exemple, una bona selecció de gallardes.

Al seu costat, l'altre gran compositor britànic del segle XVII. Henry Purcell va ser un enorme creador de teatre musical en un moment en què el gènere de l'òpera tot just començava a gatejar.

Les àries de les seves òperes i *masques* també han marcat el camí de generacions posteriors de compositors. *The fairy queen* és una deliciosa versió del *Somni d'una nit d'estiu* de Shakespeare, en què el compositor posa al servei del Bard tota la seva imaginació musical per donar vida a uns personatges plens d'encant i d'encanteris. "If love's a sweet passion" n'és un exemple perfecte. Com en Dowland, l'arrel popular i de la dansa hi són ben presents. Es pot apreciar en dos dels fragments que escoltarem avui: la *Xacona* instrumental i "Now the night is chased away".

El concert acaba i culmina amb un dels grans amors de la història de la música, extret d'una altra enorme obra literària: l'*Eneida* de Virgili. Dido, emperadriu de Cartago, s'enamora de l'heroi Enees, però la relació està condemnada al fracàs: ell està cridat a un més alt destí, ni més ni menys que fundar Roma. En mans de Purcell, la història ens deixa melodies inoblidables i commovedores, com "Ah Belinda" o el també etern i atemporal "When I am laid in earth", possiblement el lament més interpretat de la història de la música. La llagrimeta que sempre ens fa aflorar és la prova que aquestes músiques no n'entenen, d'èpoques, de segles ni de minuts. Només de persones i d'emocions. D'aquí ve la seva força.

Pep Gorgori, Musicòleg i periodista

Biografies

Lea Desandre, mezzosoprano

©Monika Ritterhausjpg

Després de debutar de manera exitosa en el repertori mozartianà com a Despina de *Così fan tutte* al Festival de Salburg el 2020, la mezzosoprano francoitaliana ha consolidat la seva afinitat amb el compositor austríac. Així, va debutar en el rol de Cherubino de *Le nozze di Figaro* al Festival d'Ais de Provença el 2021, i enguany ha debutat en prestigioses sales, com l'Opéra de París, Opernhaus de Zuric, Gran Teatre del Liceu i Opéra de Lausana.

Arran del llançament del primer àlbum en solitari per a Erato-Warner, *Amazona*, amb l'ensemble Jupiter i Thomas Dunford, actuarà a la Staatsoper i Philharmonie de Berlín, Philharmonie de París, Carnegie Hall, Opéra de Bordeus, Elbphilharmonie d'Hamburg i ara al Palau de la Música.

Va estudiar a Venècia amb Sara Mingardo i també es formà durant dotze anys en dansa clàssica. La va descobrir William Christie quan tenia vint anys, i a partir d'aleshores la seva carrera es va anar desenvolupant fins a ser nomenada el 2017 Artista Lírica Revelació als Victoires de la Musique Classique i nominada en la categoria d'artista lírica el 2021.

Aclamada com a Annio (*La clemenza di Tito* de Mozart) el 2021 al Festival de Pasqua de Salzburg, actuà sota la batuta de John Eliot Gardiner a *Les nuits d'été* de Berlioz i com a Despina (*Così fan tutte* de Mozart) al Festspiele de Salzburg. Des del 2015 ha destacat en nombrosos rols, com ara Urbain (*Les huguenots* de Meyerbeer) al Grand Théâtre de Ginebra, Rosina (*Il barbiere di Siviglia* de Rossini), Dido (*Dido & Aeneas* de Purcell), el rol principal d'*Alcione* de Marais a l'Opéra Comique, Sesto (*Giulio Cesare* de Händel), Valletto i Amore (*L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi) a Salzburg i missatgera de *L'Orfeo* de Monteverdi a Nova York i Washington.

Ha estat convidada a col·laborar amb prestigiosos directors i músics, com Gustavo Dudamel, Thomas Hengelbrock, Myung Whun Chung, Joana Mallwitz, William Christie, Sir John Elliot Gardiner, Enrique Mazzola, Raphaël Pichon, Marc Minkowski, Emmanuelle Haïm; i amb altres directors de renom, com Barrie Kosky, Christof Loy, Jan Lauwers, Lotte de Beer, Netia Jones, Jossi Wieler, Sergio Morabito, James Gray o Jean-Yves Ruf.

Els seus concerts i recitals l'han portada arreu del món: Wigmore Hall, Mozarteum de Salzburg, Musikverein de Viena, Walt Disney Concert Hall de Los Angeles, Théâtre des Champs Elysées i Philharmonie de París, Opéra de Bordeus, Sydney Opera House, Opéra de Ginebra, Sala Simfònica de Xangai...

Molt interessada en la música de cambra, actua habitualment en concert amb Thomas Dunford i el seu ensemble Jupiter. La seva versatilitat musical també l'ha portada a mostrar-se en solos escènics (amb un pastitx de Rameau) a l'Opéra Comique, com també a la gran Gala Farinelli al Salzburger Festspiele al costat de Cecilia Bartoli.

Entre la seva discografia destaquen el recital en solitari *Amazonie* (Erato-Warner, 2021), amb l'ensemble Jupiter; *Barricades*, amb Jean Rondeau i Thomas Dunford (Erato, 2020); *Vivaldi*, amb l'ensemble Jupiter (Alpha, 2019); *Handel italian cantatas*, amb Sabine Devieille, Emmanuelle Haïm i Le Concert d'Astrée (Erato, 2018), i *Cities*, amb Thibault Cauvin (Sony, 2018).

Thomas Dunford, llaüt i direcció

©Julien Benhamou

Nascut a París (1988), va descobrir el llaüt als nou anys gràcies a la seva professora Claire Antonin i els estudis al Conservatori de París, on va obtenir-hi el primer premi, per unanimitat, a la classe de Charles-Edouard Fantin, formació que amplià a la Schola Cantorum de Basilea amb Hopkison Smith. Ha assistit a classes magistrals amb els llaütistes Rolf Lislevand, Julian Bream, Eugène Ferré, Paul O'Dette, Pascale Boquet, Benjamin Perrot i Eduardo Eiguez.

Del 2003 al 2005 va debutar a la dotzena edició de la Nit de Reis de Shakespeare, a l'escenari de la Comédie Française. Des d'aleshores ha actuat arreu del món: Carnegie Hall i Frick Collection de Nova York, Wigmore Hall de Londres, Kennedy Center de Washington, Recital Society de Vancouver, Palau de la Música Catalana, Philharmonie de París i de Berlín, TAP Poitiers, WDR de Colònia, Bozar de Brussel·les... També actua als festivals de Saintes, Radio France a Montpellier, Ambronay, Bachfest de Leipzig, Utrecht, Folles Journées de Nantes... A més de treballar a Anglaterra, Escòcia, Irlanda, Islàndia, Itàlia, Espanya, Alemanya, Àustria, Noruega, Bèlgica, els Països Baixos, Suïssa, Polònia, Hongria, Romania, Estònia, República Txeca, Dinamarca, els Estats Units, el Brasil, Colòmbia, Xile, Mèxic, Israel, la Xina, el Japó i l'Índia.

Thomas Dunford és convidat a col·laborar habitualment amb formacions i orquestres prestigioses, com Les Arts Florissants, Academy of Ancient Music, Cappella Mediterranea i Pygmalion, entre d'altres. També dirigeix produccions a l'Opera Lafayette de Washington DC des del 2017.

El 2018 creà la seva pròpia formació, Jupiter, que aplega els músics Lea Desandre, Jean Rondeau, Sophie Gent, Théotime Langlois de Swarte, Bruno Philippe, Peter Whelan... El seu primer àlbum, dedicat a Vivaldi (guardonat amb diversos premis) va ser publicat per Alpha el 2019. Entre els seus principals projectes actualment hi ha un programa d'oratoris de Händel amb Lea Desandre i Iestyn Davies com a solistes, i també *Amazones*, un programa de recitals francesos i italians amb la mateixa Lea Desandre. Jupiter ha estat convidat a actuar als principals escenaris d'Europa i dels Estats Units, com ara la Philharmonie de París, Philharmonie de Berlín, Auditorium de la Ràdio de França, Elbphilharmonie d'Hamburg, Carnegie Hall, Wigmore Hall, Festival de Pasqua d'Ais de Provença... Prèviament a l'èxit de Jupiter, Thomas Dunford ha estat distingit amb nombrosos guardons pels seus enregistraments en solitari (amb Alpha): *Lacrimae* (2012), *Labirinto d'amore* (2014) i *Bach suites* (2018).

La temporada actual 2021-22 farà una gira pels Estats Units amb Jupiter (Los Angeles, San Francisco, San Diego, Washington, Carnegie Hall de Nova York...). A la tardor actuarà novament a l'Elbphilharmonie d'Hamburg, i posteriorment visitarà, al Japó, l'Oji Hall de Tòquio, i aquesta primavera fa una nova gira per les principals sales de l'Estat espanyol. També actuarà en duo juntament amb Jean Rondeau al Wigmore Hall de Londres.

Thomas Dunford se sent atret per molts gèneres musicals, i en particular el jazz, i ha estat col·laborant en projectes de música de cambra amb directors i solistes reconeguts, com ara William Christie, Paul Agnew, Leonardo García Alarcón, Nicola Benedetti, Keyvan Chemirani, Jonathan Cohen, Christophe Coin, Iestyn Davies, Lea Desandre, Isabelle Faust, Bobby McFerrin, Philippe Herreweghe, Monica Huggett, Alexis Kosenko, Francois Lazarévitch, Anne-Sophie von Otter, Trevor Pinnock, Patricia Petibon, Sandrine Piau, Anna Prohaska, Hugo Reyne, Anna Reinhold, Jean Rondeau, Skip Sempé i Jean Tubéry, entre d'altres. Igualment, actua habitualment juntament amb el clavecinista Jean Rondeau, la mezzosoprano Lea Desandre i el contratenor Iestyn Davies.

Jupiter

©Julien Benhamou

*“Una persona amb un gran sentit comú, malgrat la seva joventut. Thomas Dunford ha reunit alguns dels millors músics de la seva generació... Prepareu-vos per a unes batzegades exquisides en companyia del *Jupiter*”, Erik Orsenna, escriptor francès.*

Creat el 2018 pel llautista Thomas Dunford, Jupiter va néixer de la trobada i l'amistat entre Dunford i altres joves brillants de la seva generació, com són Lea Desandre, Jean Rondeau, Douglas Balliett, Bruno Philippe, Sophie Gent, Thibaut Garcia, Peter Whelan... La gran llibertat, escolta, improvisació i energia que hi aporta cadascun, els permet interpretar amb passió, força i emoció els diversos repertoris que interpreten: des de Vivaldi a Joaquín Rodrigo, passant per Händel, Destouches, Couperin, Mancini, fins a les composicions originals pròpies de Thomas Dunford i Douglas Balliett.

El primer disc de Jupiter, publicat la tardor del 2019 per al segell Alpha, va estar dedicat a la música de Vivaldi. S'hi alternen extractes d'òperes i concerts instrumentals protagonitzats pels diversos solistes de la formació. L'èxit del projecte queda avalat pels diversos premis que ha rebut: el Diamant Opéra Magazine, el Premi Caecillia atorgat per l'Agrupació Belga de Premsa Musical, l'International Classical Music Awards (ICMA) o el France Musique Choice.

El setembre del 2020 el Jupiter va enregistrar el segon àlbum, *Amazonie*, un recital de Lea Desandre per al segell Erato-Warner Classics en què es combinen diverses àries d'òpera franceses i italianes principalment dels segles XVII i XVIII. Aquest programa, concebut en col·laboració amb el musicòleg Yannis François, atorga un lloc de privilegi a peces injustament oblidades, algunes de les quals mai no s'han tocat des que foren creades. Aquesta temporada Jupiter també estrena un programa dedicat als oratoris anglesos de Händel, amb Lea Desandre i Iestyn Davies com a solistes, enregistrat també per Erato-Warner Classics.

L'agenda dels anys 2021-2022 porta Jupiter a actuar, en entre altres sales, a la Philharmonie de París, Opéra de Bordeaux, Elbphilharmonie d'Hamburg, Philharmonie de Berlín, Opéra de Rouen, Festival de Fénétrange, Chaux de Fonds, Festival d'Auvers-sur-Oise, Philipps Collection i al Carnegie Hall com a parada d'una gira americana aquest mes de març passat.

Jupiter compta amb el suport de la Caisse des Dépôts (patrocinador principal), del Sr. Clément Sauvage, del Centre National de la Musique (CNM) i està en residència a la Fondation Singer-Polignac. Jupiter és membre de FÉVIS i PROFEDIM i compta amb el suport per a aquest concert de SPEDIDAM, societat de recaptació i distribució que gestiona els drets dels artistes intèrprets o executants en matèria d'enregistrament, difusió i reutilització d'interpretacions gravades”.

Textos

John Dowland (1563-1626)

Come again - Torna

Come again! sweet love doth now invite
Thy graces that refrain
To do me due delight,
To see, to hear, to touch, to kiss, to die,
With thee again in sweetest sympathy.

*Torna, dolç amor, ara convido
les teves gràcies que s'abstenen
de causar-me delit,
veure, sentir, tocar, besar, morir
amb tu de nou en el millor benestar.*

Come again! that I may cease to mourn
Through thy unkind disdain;
For now left and forlorn
I sit, I sigh, I weep, I faint, I die
In deadly pain and endless misery.

*Torna!, així puc deixar de plorar
pel teu menyspreu cruel;
ara abandonat i sense consol
m'assec, sospiro, ploro, defalleixo, moro,
en el dolor mortal i la misèria sense fi.*

All the day the sun that lends me shine
By frowns do cause me pine
And feeds me with delay;
Her smiles, my springs that makes my joys to grow,
Her frowns the Winters of my woe.

*Tot el dia el sol que em dona em fa brillar
en arrufar el front em fa patir
i m'alimenta amb retard;
el seu somriure, font que fa créixer la meua joia,
el seu front arrufat, l'hivern de la meua aflicció.*

All the night my sleeps are full of dreams,
My eyes are full of streams.
My heart takes no delight
To see the fruits and joys that some do find
And mark the storms are me assign'd.

*Cada nit el meu son és ple de somnis,
els meus ulls, plens de rierols.
El meu cor no té delit
per veure els fruits i l'alegria que altres troben
i mostren les tempestes que m'han assignat.*

Out alas, my faith is ever true,
Yet will she never rue
Nor yield me any grace;
Her eyes of fire, her heart of flint is made,
Whom tears nor truth may once invade.
*Però, ai las!, la meua fe és sempre verdadera,
encara que mai es plany
tampoc m'ha donat cap gràcia;
els seus ulls de foc, el seu cor fet de pedra,
les seves llàgrimes ni la veritat poden envair.*

Gentle Love, draw forth thy wounding dart,
Thou canst not pierce her heart;
For I, that do approve
By sighs and tears more hot than are thy shafts
Did tempt while she for triumph laughs.
*Tendre amor, arrenca el teu dard feridor,
perquè no puc perforar el seu cor;
jo, que m'afanyo
amb sospirs i llàgrimes més càlides que la teua fletxa
ho intento mentre ella riu triomfant.*

Go crystal tears - Llàgrimes de cristall

Go crystal tears, like to the morning showers,
And sweetly weep into thy lady's breast;
And as the dews revive the drooping flowers,
So let your drops of pity be addressed
To quicken up the thoughts of my desert,
Which sleeps too sound whilst I from her depart.
*Llàgrimes de cristall, com banys matinals,
escoleu-vos suaument pel bust de la donzella,
i com rosada que dona vida a les flors marcides,
que les vostres gotes de pietat
animin els pensaments del meu desert,
que dorm massa tranquil d'ençà de la seva partença.*

Haste, restless sighs, and let your burning breath
Dissolve the ice of her indurate heart,
Whose frozen rigour, like forgetful death,
Feels never any touch of my desert,
Yet sighs and tears to her I sacrifice
Both from a spotless heart and patient eyes.
*Afanyeu-vos, sospirs inquiets, que l'escalf de l'alè
fongui el gel del seu cor de pedra,
que, fred com la mort, el seu rigor
no arribi mai al meu desert,
que per ella sacrifico sospirs i plors
d'un cor pur i d'ulls pacients.*

Now o now I needs must part – Ara, oh, ara he de marxar

Now, o now, I needs must part,
Parting though I absent mourn
Absence can no joy impart:
Joy once fled cannot return.
While I live I needs must love,
Love lives not when Hope is gone.
Now at last despair doth prove,
Love divided loveth none.
*Ara, oh, ara he de marxar,
malgrat que la marxa m'entristeix,
l'absència no porta felicitat:
la felicitat quan ha fugit no pot retornar.
Mentre visqui he d'estimar,
però l'amor no viu sense esperança.
Ara per fi la desesperació n'és prova,
l'amor dividit no estima a ningú.*

Sad despair doth drive me hence,
This despair unkindness sends.
If that parting be offence,
It is she which then offends.
Dear, when I am from thee gone,
Gone are all my joys at once.
I loved thee and thee alone,
In whose love I joyed once.
And although your sight I leave,
Sight wherein my joys do lie,
Till that death do sense bereave,
Never shall affection die.
*Trista desesperació que em duu aquí,
desesperació que porta crueltat.
Si la meua marxa causés ofensa,
és ella qui llavors ofèn.
Estimada, quan lluny de vós sigui,
lluny se'n van alhora les meves alegries.
Vaig estimar-vos, únicament a vós,
el vostre amor una vegada em va fer feliç.
I malgrat que la vostra visió deixo,
en aquesta visió roman la meua felicitat,
fins que la mort em privi dels sentits,
mai l'afecció ha de morir.*

Sad despair doth drive me hence, etc.
Trista desesperació que em duu aquí, etc.

Dear, if I do not return,
Love and I shall die together.
For my absence never mourn,
Whom you might have joyed ever:
Part we must though now I die,
Die I do to part with you.
Him Despair doth cause to lie,
Who both liv'd and dieth true.
*Estimada, si no tornés,
l'amor i jo junts hem de morir.
Per la meua absència no us lamenteu,
per qui alguna vegada feliç us vàreu sentir:
hem de marxar però ara moro,
moro jo per marxar amb vós.
A ell la desesperació el fa jeure,
qui visqué i morí de debò.*

Sorrow stay – Pena, queda't

Sorrow sorrow stay, lend true repentant teares,
to a woefull wretched wight,
hence, dispaire with thy tormenting feares:
O doe not my poore heart affright,
pitty, help now or never,
mark me not to endlesse paine,
alas I am condempned ever,
no hope, no help ther doth remaine,
but downe, down, down I fall,
and arise I never shall.
*Queda't, tristesa, amb veritables llàgrimes de penediment,
envers un lamentable dissortat,
que es desespera pels turmentosos temors.
Oh, no atemoreixis el meu pobre cor,
compadeix-te, ajuda'm ara o mai,
no em turmentis amb dolor infinit.
Ai las, estic condemnat per sempre més,
no hi ha esperança, ni ajuda,
sinó que caic avall, avall i més avall,
i mai més no m'aixecaré.*

Flow my tears – Fluiu, llàgrimes meves

Flow, my tears, fall from your springs!
Exiled for ever, let me mourn;
Where night's black bird her sad infamy sings,
There let me live forlorn.
*Fluiu, llàgrimes meves, baixeu pels brolladors!
Deixeu doldre'm per sempre exiliat,
allà on l'ocell negre nocturn canta el seu infortuni,
deixeu-me viure sense consol.*

Down vain lights, shine you no more!
No nights are dark enough for those
That in despair their last fortunes deplore.
Light doth but shame disclose.

*Apagueu-vos vanes llums, no brilleu més!
No hi ha nits prou fosques per a aquells
qui en desesperació ploren llurs últimes fortunes.
Brilleu però no descobriu la meva vergonya.*

Never may my woes be relieved,
Since pity is fled;
And tears and sighs and groans my weary days, my
weary days Of all joys have deprived.

*Mai s'alleujaran les meves desgràcies,
ja que ha fugit la compassió;
i les llàgrimes, sospirs i laments han tret l'alegria
als meus monòtons dies.*

From the highest spire of contentment
My fortune is thrown;
And fear and grief and pain for my deserts, for my deserts
Are my hopes, since hope is gone.

*Del moment més àlgid d'alegria
caigué la meva sort;
i por i sofriment i dolor pels meus deserts, pels meus deserts
romanen les meves esperances, ja que l'esperança ha
desaparegut.*

Hark! you shadows that in darkness dwell,
Learn to contemn light
Happy, happy they that in hell
Feel not the world's despite.

*Ei! Vosaltres, ombres que us amagueu en la foscor,
destinades a rebutjar la llum
feliços, feliços aquells que a l'infern
no senten el menyspreu del món.*

Can she excuse my wrongs? – Pot ella perdonar els meus errors?

Can she excuse my wrongs with virtue's cloak?
Shall I call her good when she proves unkind?
Are those clear fires which vanish into smoke?
must I praise the leaves where no fruit I find?
*Pot ella perdonar els meus errors amb mantell de virtut?
He de suplicar clemència quan es mostra tan cruel?
Són clars els focs que s'esvaeixen en el fum?
He d'elogiar les fulles quan no han donat fruit?*

No, no: where shadows do for bodies stand,
thou may'st be abused if thy sight be dim.
Cold love is like to words written on sand,
or to bubbles which on the water swim.

*No, no: quan s'alcen pels cossos les ombres,
s'aprofitaran si la teva voluntat és feble.
L'amor fred és com paraules escrites a la sorra,
o les bombolles on neda l'aigua.*

Wilt thou be thus abused still,
seeing that she will right thee never?
if thou canst not overcome her will,
thy love will be thus fruitless ever.

*Seguiràs deixant-te aprofitar encara,
en veure que ella mai et tractarà bé?
Si no pots vèncer la seva voluntat,
el teu amor mai traurà fruit.*

Was I so base, that I might not aspire
Unto those high joys which she holds from me?
As they are high, so high is my desire:
If she this deny what can granted be?

*Era jo tan vulgar que no podria aspirar
a aquestes grans alegries que em reté?
Com més creixen més creix el meu desig:
si ella m'ho nega, què es podrà concedir?*

If she will yield to that which reason is,
It is reasons will that love should be just.
Dear make me happy still by granting this,
Or cut off delays if that I die must.

*Si cedeix a la raó,
és la voluntat de la raó que l'amor sigui just.
Estimada, feu-me feliç concedint-me això,
o bé escurça tardances si és que he de morir.*

Better a thousand times to die,
then for to live thus still tormented:
Dear but remember it was I
Who for thy sake did die contented.

*Millor mort mil vegades,
que viure amb aquest turment:
estimada, recordeu, però, que vaig ser jo
qui pel vostre bé morí content.*

Henry Purcell (1659-1695)

“If love’s a sweet passion”, de l’òpera *The fairy queen*

Llibret de l’òpera basat en el *Somni d’una nit d’estiu* de William Shakespeare (1564-1616)

If loves’ a sweet passion
Why does it torment?
If a bitter, oh tell me
Whence comes my content?

*Si l’amor és dolça passió,
per què em turmenta?*

*Si és amarga, digues,
d’on ve la meua alegria?*

Since I suffer with pleasure
Why should I complain
Or grieve at my fate
When I know ‘tis in vain?

*El meu patir, sent plaer,
per què em fa pena,
per què peno per la meua sort,
si sé que és en va?*

Yet so pleasing the pains
So soft is the dart
That at once it both wounds me
And tickles my heart

*És tan agradable el dolor
i tan dolç el dard
que alhora em fereixen
i em fan pessigolles al cor.*

I press her hand gently
Look languishing down
And by passionate silence

I make my love known
*Agafó dolçament la mà,
la miro i llangueixo,
i li confesso el meu amor
amb apassionat silenci.*

But oh! how I’m blest
When so kind she does prove
By some willing mistake

To discover her love
*Com m’alegra, però,
quan ella demostra,
sense voler,
el seu amor.*

When in striving to hide
She reveals all her flame
And our eyes tell each other
What neither dares name
*Quan, tractant d'amagar-la,
em revela la seva flama
i els nostres ulls diuen
el que no gosem expressar.*

Strike the viol, Z. 323 – Toca la viola Text de Nahum Tate (1652-1715)

Strike the viol, touch the lute,
Wake the harp, inspire the flute.
Sing your patroness's praise,
In cheerful and harmonious lays.
*Toca la viola, toca el llaüt,
desperta l'arpa, inspira la flauta.
Canta la lloança de la teva patrona,
amb cançons alegres i harmonioses.*

An evening hymn, Z. 193 – Himne vespertí Text de William Fuller (1608-1675)

Now, now that the sun hath veil'd his light
And bid the world goodnight;
To the soft bed my body I dispose,
But where shall my soul repose?
Dear, dear God, even in Thy arms,
And can there be any so sweet security!
Then to thy rest, O my soul!
And singing, praise the mercy
That prolongs thy days.
Hallelujah!
*Ara que el sol ha corre el vel a la llum
i dona la bona nit al món,
damunt el seu suau llit ajec el cos,
però... on descansarà l'ànima?
Déu, estimat: potser entre els teus braços?
Podré trobar una més dolça fermesa?
Vine a descansar, ànima meua!
I cantant, prega per la misericòrdia
que allarga els teus dies.
Al·leluia!*

“O let me weep”, de l’òpera *The fairy queen*
Llibret de l’òpera basat en el *Somni d’una nit d’estiu* de
William Shakespeare

O let me weep, forever weep.
My eyes no more shall welcome sleep:
i’ll hide me from the sight of day,
And sigh my soul away.
He’s gone, his loss deplores;
And i shall never see him more.
O let me weep! forever weep!
Oh, deixa’m plorar, plorar per sempre.
Els meus ulls no veuran el somni mai més.
M’amagaré de la llum del dia
i, sospirant, alliberaré la meva ànima.
Ell no hi és, no hi és, lamenteu la seva pèrdua,
no el tornaré a veure mai més.
Oh, deixa’m plorar, plorar per sempre.

“Now the night is chased away”, de l’òpera
The fairy queen
Llibret de l’òpera basat en el *Somni d’una nit d’estiu* de
William Shakespeare

Now the Night is chac'd away,
All salute the rising Sun;
'Tis that happy, happy Day,
The Birth-Day of King Oberon.
Let the Fifes, and the Clarions,
and shrill Trumpets sound,
And the Arch of high Heav'n the Clangor resound.
La nit s’ha dissipat,
tothom saluda el sol ixent,
aquest dia feliç, feliç
és l’aniversari del rei Oberon.
Que sonin els xiulets i les cornetes,
i les estridents trompetes!
Que tota la volta celeste ressoni.

“Ah Belinda”, de l’òpera *Dido & Aeneas*
Llibret de l’òpera de Nahum Tate (1652-1715)

Ah! Belinda, I am pressed
with torment not to be confessed.
Peace and I are strangers grown,
I languish till my grief is known, yet
Would not have it guessed.
*Ah! Belinda, m'aclapara
un turment que no puc confessar.
Ara la pau m'és estranya.
Llanguiré fins que aquesta angoixa no se sàpiga
i, tanmateix, no voldria pas que s'endevinés.*

“Thanks to these lonesome vales”, de l'òpera *Dido & Aeneas*

Llibret de l'òpera de Nahum Tate

Thanks to these lonesome vales,
these desert hills and dales,
So fair the game, so rich the sport,
Diana's self might to these woods resorts.
*Gràcies a aquestes valls solitàries,
a les conques i els turons deserts,
que n'és de bona la caça, que exuberants els plaers:
la mateixa Diana devia sovintejar aquests boscos.*

“When I am laid in earth”, de l'òpera *Dido & Aeneas*

Llibret de l'òpera de Nahum Tate

Thy hand, Belinda,
darkness shades me
On thy bosom let me rest
More I would, but Death invades me;
Death is now a welcome guest
When I am laid in earth,
May my wrongs create
No trouble in thy breast;
Remember me, but ah! forget my fate
*La vostra mà, Belinda!
Que les tenebres tot ho entelen;
deixeu-me reposar al vostre pit.
I més que voldria, però la mort de mi s'empara,
la mort, que ara és hostessa estimada.
Quan em cobreixi la terra,
que els meus mals no desvetllin
cap recança al vostre cor:
recordeu-me!... Mes, ai, oblideu el meu destí!*

També et pot interessar...

Estiu al Palau

Dissabte, 16.07.22 – 19 h

Sala de Concerts

Festival Mozart

Julia Lezhneva, soprano

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya

Dani Espasa, clave i direcció

Àries d'òpera de Ch. W. Gluck i W. A. Mozart

Preu: 35 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

